

SALADUSLIK KÜLASTAJA

Põnevusromaan

NITA PROSE

Inglise keelest tõlkinud Raili Puskar



Minu isale Paulile

PROLOOG

Kunagi ammu jutustas vanaema mulle loo teenijatiidrukust, rotist ja lusikast. Lugu kõlas nii.

Elas kord tiidruk, kes oli rikaste maaomanike lossis teenijaks. Tiidruk koristas nende järelt. Tegi neile süüa. Ümmardas neid ette ja taha.

Ühel päeval, kui tiidruk serveeris isandatele toitva moorprae, märkas tema leedilik kõrgeausus nina kirtsutades, et tema hõbelusikat ei olnud. Teenijatiidruk oli veendunud, et oli pannud lusika tema leediliku kõrgeaususe kaussi, ent kui ta lähemalt vaatas, nägi ta oma silmaga, et lusikas oli kadunud.

Teenijatiidruk palus alandlikult andestust, aga see ei lepitanud tema leedilikku kõrgeausust ega lepitanud see ka tema lordlikku kõrgeausust, kes oli läinud vihast ja pahameelest kihama ja süüdistas teenijatiidrukut, et too olla varganägu, kes röövib nende lauahõbedat.

Teenijatiidruk saadeti häbistatuna lossist minema, aga enne veel läigatati tema valgele põltele moorpraad, mille ta oli suure hoolega valmistanud. Sellest jäi põltele häbistav plekk, mida ei õnnestunud enam kunagi välja pesta.

Palju aastaid hiljem, kui tema lordlik ja tema leedilik kõrgeausus olid juba ammuaega surnud ja meie vaene häbistatud teenijatiidruk oli oma eluga edasi läinud, kutsuti lossi remontima ehitusmehed, kes olid teenijatiidrukut tundnud. Kui nad olid söögisaali põranda üles võtnud, leidsid nad selle alt pesa, kus oli roti mumifitseerunud laip ja selle kõrval hõbelusikas.

ESIMENE PEATÜKK

Minu armastatud vanaema töötas kogu oma elu majateenijana. Mina olen astunud tema jalajälgedes. See on piltlik väljend. Tegelikult ei saa ma ju tema jälgedes astuda, sest ta ei jäta endast jalajälgi, vähemalt enam mitte. Vanaema suri natuke rohkem kui nelja aasta eest, kui mina olin kahekümne viie aastane (järelikult veerand sajandi vanune), ja isegi juba enne seda said tema jalajäljed ootamatult otsa, sest ta jäi minu suureks kohkumuseks äkitselt haigeks.

Lugu on nii, et mu vanaema on surnud. Teda pole enam, aga teda pole unustatud, teda ei unustata iial. Nüüd astuvad minu jalad piltlikku rada mööda sootumaks üksi, ent ma võlgnen oma armsale lahkunud vanaemale tohutu tänu, sest just tänu temale olen ma selline, nagu olen.

Vanaema õpetas mulle kõik, mida ma oskan, näiteks kuidas hõbedat läikima lüüa, kuidas tõlgendada raamatutes kirjutatut ja mida inimesed oma jutuga tegelikult mõtlevad ning kuidas head teed keeta. Just tänu vanaemale olen ma jõudnud toateenijana edasi viie täрни butiikhotellis Regency Grand, mis uhkeldab tänapäevasesse keskkonda sobiva peene elegantsi ja väärikusega. Te võite mind uskuda, kui ütlen, et alustasin päris alumiselt pulgalt ja olen end üles töötanud kuni selle väärika ametikohani. Sarnaselt kõigi teiste toateenijatega, kes on Regency Grandi säravatest pöördustest sisse astunud, alustasin ka mina väljaõppega. Nüüd aga, kui astute mulle lähemale ja vaatate minu rinnamärki, mis on kinnitatud sobivasti mu südame kohale, siis näete sellel suurte trükitähtedega:

MOLLY

mis on minu nimi, ja selle all peenes seriifkirjas:

Vanemtoateenija

Uskuge mind, viie täрни butiikhotellis on karjääriredelil tõusmine suur saavutus. Ent võin suure uhkusega kinnitada, et mul on olnud see kõrge positsioon juba kolm ja pool aastat, mis on tõestuseks, et ma pole mingi ööliblikas, keda ei või usaldada, aga nagu ütles hotelli juhataja härra Snow minu kohta hiljutisel personali koosolekul: „Molly suurim rikkus on tema tänulikkus.”

Mulle on tekitanud teiste inimeste sõnade taga peituvast tege-likust mõttest arusaamine ikka raskusi, aga olen hakanud teiste ja isegi võhivõõraste räägitut palju paremini tõlgendama ning just selle tõttu ma teangi, mida te mõtlete. Teie mõtlete, et minu töö on alamat sorti ja tähtsusetu, et see ametikoht ei vääri mitte uhkust, vaid häbi. Minul pole mingit õigust teile öelda, mida te mõtlema peaksite, aga MTS (tähendab: minu tagasihoidlikust seisukohast) eksite te rängalt.

Palun andestust. See kukkus välja natuke tõredalt. Kui vana-ema veel elas, jagas ta mulle soovitusi, milline toon on õige, ning ütles mulle, kui olin suure tõenäosusega kedagi solvanud. Ent on huvitav, et kuigi vanaema on surnud, kuulen ma kõrvus endi-selt tema häält. Kas pole huvitav, kuidas üks isik võib olla pärast surma samamoodi su kõrval, nagu ta oli elades? Taban end selle üle sageli mõtisklemast.

Kohtle teisi samamoodi, nagu sa soovid, et sind ennast koheldaks.

Me kõik oleme ühesugused, aga erineval moel.

Kõik saab korda ja kui ei saa, pole ka maailma lõpp käes.

Jumal tänatud, et kuulen kõrvus endiselt vanaema häält, sest täna ei ole olnud hea päev. Õigupoolest on olnud umbes nelja aasta jooksul kõige kohutavam päev ja vanaema tarkusesõnad annavad mulle jõudu praeguse „olukorraga” toime tulla. Kui ma ütlen „olukord”, ei pea ma silmas selle sõna tähendust sellisel moel, nagu toodud sõnaraamatus, mis annab vasteks „seisund” või „olud”, vaid nagu seda terminit kasutab hotelli juhataja härra Snow ja mis tähendab: enneolematute mõõtmatega probleem, millele on vähe lahendusi.

Ma ei hakka praegust tõeliselt katastroofiliste mõõtmega olukorda ilustama: täna hommikul varises meie teesaalet surnult maha üks väga kuulus mees. Mu hea sõber Angela, kes on hotelli publi ja grillbaari vanembaaridaam, võttis „olukorra” kokku järgmiselt: „Molly, just äsja lendas keerlevatesse ventilaatoritiivikutesse üüratult suur kotitais paska.” Kuna Angela meeldib mulle väga, annan talle TLRI – täiuslikult lihvitud roppuse – andeks. Samuti annan Angelale andeks ebaterve huvi tõestisündinud krimilugude vastu, mis peaks seletama, miks ta paistis kummaliselt elevil, et Väga Tähtis Isik oli keset meie hotelli surnult maha varisenud.

Täna pidi olema Regency Grandis väga tähtis päev. Täna oli päev, kui ülemaailmselt tunnustatud ja auhinnatud, rohkem kui kahekümne menuka kriminaalromaanide autor J. D. Grimthorpe pidi avaldama meie hiljuti taastatud suures teesaalet tähtsa teate.

Täna varahommikul laabus kõik oiuliselt. Härra Snow oli pannud mind tee eest vastutama ja kuigi suuremalt osalt selle tõttu, et ta polnud veel võtnud tööle teesaalet ürituste korraldamiseks vajalikku personali, teadsin ma, kui uhke vanaema mu üle on, kui ta näeb, kuidas ma omandan uusi tööalaseid oskusi, kuigi loomulikult ei saa vanaema mind päriselt näha, sest ta on surnud.

Saabusin täna oma vahetusse varakult ja sättisin elegantses teesaalet kõik korda: panin välja teeserviisi täpisealt viiekümne

viiele külastajale, kellele jagati välja VIPi-kaardid. VIPide seas oli ohtralt Krimikirjanike Naisabiühingu daame, kes saatsid Grimthorpe'i lambakarjana ja kes olid päevi enne üritust broneerinud toad hotelli neljandal korrusel. Juba mitmeid nädalaid kahises hotell sosinatest ja oletustest: miks tahab eraklik ja iga hinna eest avalikkust vältiv J. D. Grimthorpe esitada ühtäkki avaliku teadaande? Kas selle eesmärk on pelgalt uut raamatut reklaamida? Või teatab ta, et on kirjutanud oma viimase teose?

Nagu ilmnes, oli ta päris kindlasti kirjutanud viimase raamatu, kuigi ma arvan, et see tõik oli ühtviisi suur üllatus nii temale endale kui ka kõigile teistele, kelle silmade all ta neljakümne seitsme minuti eest teesaali kalasabamustriga parkettpõrandale varises.

Vahetult enne seda, kui ta lavale astus, valitses krimikirjanduse VIPidest fännide, kirjandustegelaste ja ajakirjanike seas suur elevus. Teesaal, kus kohale kogunenud valasid tassidesse teed juurde ja pistsid suhu veel viimaseid näpuvõileibu, oli täidetud jutuvadina ja hõbelusikate kimeda kõlina kakofooniaga. Kohe, kui J. D. Grimthorpe sisse astus, võttis maad vaikus. Kiitsakas, kuid sellegi poolest imposantselt mõjuv kirjanik seisis poodiumil, käes kaardid kõne tekstiga. Kõigi silmad olid kirjanikul, kui ta paar korda kõhatas.

„Tee,” ütles J. D. Grimthorpe mikrofoni, andes märku, et talle ulatataks tass, ja jumal tänatud, et mind oli tema teejoomise eelistusest teavitatud ja ma olin lasknud köögil valmis seada serveerimiskäru tema väga täpsete juhiste kohaselt valmistatud teega, millesse lisamiseks oli kärul mesi ja mitte suhkur. Lily, keda ma parasjagu toateenijaks välja õpetasin ja kelle olin määranud härra Grimthorpe'i hotellis viibimise ajaks tema tee eest vastutama, tõttas kohemaid kirjaniku soovi täitma. Ta valas kuulsale kirjanikule värisevate kätega tee tassi ja viis tassi suure rutuga lavale.

„Nii ei kõlba,” nurises härra Grimthorpe, võttis Lily käest tassi, astus lavalt maha ja sammus ise teekäru juurde. Ta võttis meepotilt hõbedase kaane, tõstis tassi kaks tohutu suurt lusikatait säravkollast mett ning segas seejärel teed meepotist võetud lusikaga, mis kolksus tassi serva vastu puutudes. Lily, kes oli talle appi tõtanud mõttega teda teenindada, oli nõutu ega teadnud, mida teha.

Saalitais rahvast vaatas, kuidas härra Grimthorpe tõstis tassi suule, võttis suure sõõmu, neelas tee alla ja ohkas. „Kibestunud inimesele kulub ära lisaports mett,” lausus ta selgituseks, mis kut-
sus esile summutatud naeru.

Härra Grimthorpe'i kergesti ärrituvus on käinud juba ammu-
sest ajast tema kuulsusega kaasas ja veidral kombel paistab ta müüvat raamatuid seda rohkem, mida talumatult ta käitub. Kes võiks unustada paari aasta eest Youtube'is kulutulena levi-
nud kurikuulsat intsidenti sellest, kuidas üks meeletu fänn (kes oli hiljuti pensionile jäänud südamekirurg) lähenes kirjanikule ja ütles: „Tahaksin proovida kätt romaani kirjutamisega. Kas aitate mind?”

„Aitan,” vastas härra Grimthorpe. „Kohe pärast seda, kui teie annate mulle oma skalpelli. Mina tahan proovida kätt südame opereerimisega.”

Mõtlesin selle video peale täna hommikul, kui härra Grimthorpe naeratas riuklikult nagu talle omane ning lonkis tagasi lavale, kus lonksas veel paar sõõmu magusat teed, pani tassi enda ette kõnepuldile ja vaatas teda jumaldavat rahvahulka. Ta võttis uuesti kätte kaardid kõne tekstiga, hingas vaevaliselt sisse ja hakkas lõpuks õige pisut vaarudes rääkima.

„Te murrate kindlasti pead, miks ma olen teid täna siia kut-
sunud,” ütles ta. „Nagu teile teada, eelistan ma rääkimise asemel sõnu paberile panna. Minu eraklikkus on olnud pikka aega mu

pelgupaik ja minu eraelu kaetud saladuselooriga. Ent nüüd olen sattunud ebamugavasse olukorda, kus mul tuleb teile, minu fännid ja jüngrid, sel pöördelisel hetkel minu pikas ja jutukas karjäär – sõnamäng on muide teadlik – teatud asjad avalikuks teha.

Ta vaikis korra, oodates naeru, mis järgneski nagu tellitult. Vabistasin õlgu, kui ta läbitungivad silmad just nagu midagi või kedagi otsides üle saali liikusid.

„Sest vaadake,” jätkas ta. „Olen hoidnud saladust, mis paneb teid kahtlemata üllatuma.”

Ta jäi äkiliselt vait. Ta pani ühe pikkade sõrmedega käe kraele tulutus katses seda lödvemaks lasta. „Mida ma püüan öelda ...” ägises ta, ent ei saanud enam rohkem suust. Ta suu liikus lahti ja kinni ja korraga paistis ta jalgadel väga ebakindel, vaarus kõnepuldi ees veel dramaatilisemalt ühelt küljelt teisele. Minule aga meenus teda vaadates kuldkalake, kes oli kord mu silme all akvaariumist välja hüpanud ja lamanud seepeale apoplektilisena, suu pärani lahti, lemmikloomapoe põrandal.

Härä Grimthorpe pigistas veel korra teetassi tugevalt pihku ja võttis sealt sõõmu. Ning seejärel, enne kui keegi jõudis seda takistada, kaotas ta tasakaalu ja kukkus lavalt rahva sekka, kus langes peale mu äärmiselt õnnetule väljaõppel toateenijale Lilyle. Seejärel maandusid mõlemad dramaatilise mürtsatusega põrandale, mille peale portselanist teetass purunes tuhandeks teravate servadega killuks ja alustassil olnud lusikas kolksatas kalasabamustriga parketile.

Silmapilguks võttis võimust vaikus. Mitte kellelgi ei õnnestunud täiel määral uskuda, mis otse nende silmade all oli juhtunud. Siis aga järgnes äkitselt paanika, kui kõik – fännid ja külalised, portjeed ja kirjandustegelased – sööstis ühekorraga kõnepuldi poole.

Hotelli juhataja härra Snow kükitas härra Grimthorpe'ist vasakul ja koputas talle õlale. „Härra Grimthorpe! Härra Grimthorpe!” kordas ta ikka ja jälle. Härra Grimthorpe'i erasekretär preili Serena Sharpe oli temast paremal ning pani kaks sõrme kirjaniku kaelale. Minu väljaõppel toateenija Lily püüdis end meelegeitlikult kirjaniku alt vabaks vingerdada. Sirutasin talle abi pakkuvalt käe ja ta haaras sellest kinni. Tõmbasin ta enda juurde, panin käe ta ümber ja surusin ta enda vastu.

„Tehke ruumi! Minge tahapoole!” kiljus härra Grimthorpe'i erasekretär tunglevatele fännidele ja VIPidele.

„Kutsuge kiirabi! Jalamaid!” nõudis härra Snow väga otsustaval ja autoriteetsel toonil. Kelnerid ja külastajad, portjeed ja vastuvõtutöötajad jooksid igas suunas laiali.

Mina olin „olukorrale” parasjagu niivõrd lähedal, et kuulsin, mida preili Serena Sharpe sõrmi härra Grimthorpe'i kaelalt eemaldades ütles:

„Kardetavasti on liiga hilja. Ta on surnud.”

TEINE PEATÜKK

Seisan härra Snow kabinetis, käes tass äsja keedetud teega. Mu käed pole kindlad, mu süda peksab. Põrand mu jalgade all vajub viltu, nagu oleksin vigurite ja illusioonide majas, kuigi seda pole ma kohe kindlasti.

Tee ei ole mulle. Tee on Lily Finchile, kelle ma kolme nädala eest tööle võtsin; Lilyle, kes on väikest kasvu, kleenuke ja vaikiv, kellel on süsimustad õlgadeni ulatuvad juuksed ja kartliku pilguga silmad ning kes praegu istub värisedes härra Snow kabinetis punase nahkkattega toolis ja kelle nägu mööda voolavad pisarad. See tuletab mulle meelde – päris tõesti tuletab – aega, kui ma ise istusin ihuüksinda toolis, kus istub praegu Lily, ning ootasin värisedes, et teised minu saatuse üle otsustaksid.

See juhtus ligilähedaselt nelja aasta eest. Koristasin parasjagu neljanda korruse sviiti, kui juhtusin külastaja peale, kes magas minu arvamust mööda sügavat und, aga isegi väga sügavat und magav inimene ei loobu täielikult hingamast. Härra Blacki pulsi katsumine tõi ilmsiks, et tegelikult lamas ta oma numbritoa voodis surnult – *väga* surnult. Ja kuigi sellest hetkest peale tegin ma selle äärmiselt ebatavalise „olukorraga” tegelemiseks kõik endast oleneva, osutasid ühtäkki kõik minule kui mõrvarile. Paljud, sealhulgas politsei ja kartust äratavalt suur hulk mu töökaaslasi, olid seisukohal, et härra Blacki olin tapnud mina.

Mina olen koristaja, mitte mõrvar. Mina *ei* tapnud härra Blacki – ja muide ei külma- ega ka leigevereliselt. Mind süüdistati alusetult. Aga tõeliselt värskete munade, see tähendab väga heade inimeste abiga tunnistati mind süütuks. Ent see läbielamine

nõudis lõivu. See rõhutas, kuivõrd ohtlik võib olla toateenija töö. Kõige suuremat ohtu ei kujuta endast mitte sugugi kontimurdev töö, nõudlikud külastajad ega koristamise käigus kasutatav keemia, vaid arvamus, et toateenijad on kurjategijad, mõrvarid ja vargad – et kõiges on alati süüdi toateenija. Arvasin päris tõsiselt, et härra Blacki hingusele minek tähendab minu lõpu algust, ent kõik sai korda – täpselt nii, nagu vanaema oli alati ennustanud.

Vaatan nüüd härra Snow kabinetis Lilyle sügavalt silma ja tunnen, kuidas tema hirm voogab elektrivooluna otse mu südamesse. Talle ei saa ju ette heita, et ta tunneb hirmu. Mina seda talle küll ette ei heida. Kes siis ometi oskaks aimata, et tuleb ühel heal päeval tööle, valmis võõrustama maailmakuulsat kirjanikku, kes aga sureb saalis, mis on pilgeni täis teda jumaldavaid fänne ja pilte klõpsivaid ajakirjanikke? Ja milline vaene õnnetu toateenija oskaks aimata, et ta mitte üksnes ei paku kirjanikule tema surma hetkel teed, vaid on ühtlasi ka tema surivoodiks?

Vaene Lily. Vaene, vaene laps.

Sa pole üksinda. Simul olen alati mina – kajavad nagu ikka mu kõrvus vanaema sõnad. Kui vaid Lily neid kuuleks.

„Tassike teed peletab kõik mured,” ütlen, ulatades Lilyle teetassi, mida olen õrnalt pihkude vahel hoidnud.

Lily võtab tassi vastu, ent vaikib. Lily puhul pole see ebatavaline. Tal on raskusi sõnade kasutamisega, aga viimasel ajal väljendab ta end juba palju paremini – vähemalt minuga koos olles. Ta on pärast töövestlust, mille me koos härra Snow'ga pidasime, väga suuri edusamme teinud. Töövestlus laabus niivõrd kesiselt, et härra Snow silmad läksid tema kilpkonnaluu imitatsiooniga prilliraamide taga tavalisest kaks korda suuremaks, kui ma teatasin: „Lily Finch on sellele ametikohale kõige tugevam kandidaat.”

„Aga ta ei lausunud kogu töövestluse ajal peaaegu ühtki sõna!” hüüatas härra Snow. „Ta ei osanud midagi vastata, kui

ma palusin tal oma parimad omadused välja tuua. Molly, mille pärast ometi te tema valite?”

„Härra Snow, kas tohin teile meenutada,” ütlesin vastuseks, „et toateenijat tööle võttes ei ole kõige olulisem omadus liigne enesekindlus? Ehk mäletate juhtumisi üht teatud endist töötajat, kellel oli enesekindlust kapaga, kuid kes osutus väga kõlvatuks inimeseks, väga mädaks munaks. Kas te siis ei mäleta?”

Härra Snow noogutas, kuigi peaaegu märkamatult, aga mul on rõõm tunnistada, et nüüdseks tõlgendan ma tema käitumist ja sõnu palju paremini kui seitsme ja poole aasta eest, kui ma Regency Grandi hotellis toateenijana tööd alustasin. Härra Snow’ vaevumärgatav noogutus andis mõista, et ta oli valmis jätma Lily kohta lõpliku otsuse minu langetada.

„Preili Finch on tõesti väga vaikne,” ütlesin. „Aga mis ajast peale on olnud liigjutukus toateenija kõige olulisem oskus? Härra Snow, te ütlete ju ka ise, et liigne latramine võib karmilt kätte maksta. Lily tuleb välja õpetada – ja seda kavatsen ma teha –, ent ma saan aru, et ta on töömesilane. Tal on kõik vajalik, et temast saaks mesilastaru hinnatud liige.”

„Väga hea, Molly,” ütles härra Snow, kuigi ta kokku krousitud suu andis mõista, et ta polnud selles lõplikult veendunud.

Selle paari nädala jooksul, mis ma olen Lilyt välja õpetanud, on ta teinud toateenijana tohutuid edusamme. Alles hiljuti, kui me kohtusime meie väga kenade püsiklientide härra ja proua Cheniga nende sviidi ukse ees, Lily isegi rääkis. Ta kasutas esimest korda sõnu külastajate juuresolekul.

„Tere päevast, härra ja proua Chen,” ütles Lily talle omasel mahedal häälel, mis tuletas meelde tuulekellade helinat. „Väga meeldiv teiega kohtuda. Loodame, et tegime Mollyga teie toad piinlikult puhtaks ja laitmatult korda.”

Mu naeratus ulatus kõrvuni. Milline rõõm oli pärast niivõrd pikka meievahelist tähendusrikast vaikimist tema häält kuulda.

Olime päevast päeva külg külje kõrval töötanud. Mina näitasin talle ette kõik tööd – kuidas teha voodit ja tekinurgad korralikult kanti keerata, kuidas kraan läikima lüüa, kuidas padi võimalikult kohevaks kloppida – ja tema järgis sõnatult minu eeskuju. Tema töö oli laitmatu ja ma ütlesin talle seda.

„Lily, sul on annet,” kiitsin ma teda rohkem kui ühel korral.

Lisaks detaile märkavale teravale silmale, mida toateenija töös vaja, on Lily ka äärmiselt diskreetne. Ta liigub hotellis ringi märkamatu, peaaegu nähtamatu, ja teeb oma tööd: puhastab, poleerib ja lööb läikima. Ta on küll vaikne, isegi mõistatuslik, ent ühes asjas ei pruugi teil kahelda – Lily on andekas toateenija.

Praegu härra Snow’ kabinetis toolil istudes asetab ta puutumata teetassi härra Snow’ lauale ja mudib rüppe toetatud käsi. Mind tabab teda vaadates nõrkusehoog. Näen ainuüksi seda, kuidas ma ise selles toolis istun. Olen selles olukorras olnud ega taha enam uuesti olla.

Kuidas asi niisugusesse seisu jõudis?

Kui ma täna hommikul kell seitse meie kahe magamistoaga korterist väljusin, paistis päike. Hommik ei olnud tavaline kahel põhjusel. Esiteks oli täna päev, kui ülemaailmselt tuntud menukirjanik J. D. Grimthorpe pidi hotellis peetava pressikonverentsi ajal edastama tähtsa teadaande. Teiseks on ära minu peigmees Juan Manuel, kellega ma olen õndsalt koos elanud rohkem kui kolm aastat ja kellega olen hotellis koos töötanud veelgi kauem. Ta on olnud ära tervelt kolm päeva, sest ta sõitis külla oma Mehhikos elavatele sugulastele, ja pean tõdema, et sel konkreetsel puhul tuleb tõesti tunnistada, et kes kaugel, see kallis, sest ma igatsen tema järele üliväga.

See on Juan Manuelil üle paljude aastate esimene reis kodumaale, mille nimel me oleme usinasti raha kõrvale pannud. Oh,

kuidas ma tahtsin oma armastatuga kaasa sõita – üheskoos reisimine oleks olnud tõeline seiklus – aga ei pidanud nii minema: Juan on Mehhikos ja mina siin. Olen esimest korda pärast vana-ema surma meie kahe magamistoaga korteris üksinda. Aga ükskõik. Kõik laabub. Olen lihtsalt rõõmus, et Juan näeb oma lähedasi, eriti ema, kes on palju aastaid tundnud tema järele samasugust igatsust nagu mina praegu.

Kuigi Juan Manuel on ära kõigest kaks nädalat, ei jõua ma tema koju naasmist ära oodata. Koos temaga on elu lihtsalt parem. Täna hommikul, enne kui ma tööle läksin, saatis ta mulle sõnumi:

Täna tuleb imeline päev! MTS pole muretsemiseks mingit põhjust. Te amo.

Tunnistan, et tema armastusavaldus tekitas mul kõhus meeldiva liblikatunde, aga tema akronüümide kasutamine viis mu masendusse nagu alati.

Teadmiseks, vastasin mina, mul pole aimugi, mida sa sellega öelda tahad.

Seda, et ma armastan sind.

Sellest sain ma aru.

Minu Tagasihoidlikust Seisukohast oled sa võrratu ja täna tuleb imeline päev, vastas ta lõpetuseks.

Kuigi ma ihkasin meeletult koos Juaniga Mehhikosse sõita, kutsus mind töö või õigemini küll härra Snow, ning sai kohe selgeks, et mina ei sõida mitte kuskile.

„Kas te olete kuulnud kirjanikust nimega J. D. Grimthorpe?” küsis härra Snow minu käest paari nädala eest telefoni teel.

„Olen tõesti,” vastasin ega lisanud midagi enam.

„Tema erasekretär võttis meiega äsja ühendust ja palus võimalust korraldada Regency Grandis peen kutsetega üritus, mille ajal härra Grimthorpe kavatseb teha tähtsa teadaande. Ja ... ta palus selleks suurt teesaali.”

Härra Snow tohutu erutus kandus telefoni kaudu minule üle. See uudis oli võrratu. Pärast seda, kui meid vapustas härra Blacki

mõrva skandaal, tuli härra Snow'le suurepärase mõtte meelitada hotelli uusi kliente, ning sel eesmärgil otsustas ta taastada fuajee kõrval paikneva laoruumi selle endises hiilguses, stiilipuhhta näidisena, milline üks *art déco* stiilis teesaal peaks välja nägema. Renoveerimine oli lõpusirgele jõudmas ja hotellile kulus teesaali avamisel marjaks ära üks peen üritus. See oli just see, mida vaja! Ja mis veel parem, härra Snow tahtis, et ürituse laabumise eest vastutaksin mina koos oma meeskonnaga. Rääkisin sellest kohe- maid Juanile.

„Kui võimalus koputab, tuleb uks avada,” ütles Juan. „Tühis- tame reisi ja sõidame mõnel teisel korral.”

See mõte tundus mulle talumatu. „*Mi amor*,” ütlesin. „Sõida ilma minuta. Koos sõidame mõnel teisel korral.”

„Tõesti?” vastas tema. „Sul poleks siis midagi selle vastu?”

„Selle vastu?” küsisin mina. „Ma lausa nõuan seda. Me ei tohi lasta su emal enam minutitki kauem oodata.”

Juan kallistas mind soojalt ja kattis mu näo suudlustega. „Üks iga päeva eest, mis ma ära olen,” ütles ta. „Ja paar tükki veel liht- salt niisama. Oled sa täiesti kindel, et tuled ilma minuta toime?”

„Aga muidugi,” kinnitasin. „Mis saaks viltu minna?”

Ja nii istus Juan paari päeva eest lennukile, mina aga jäin maha ja leidsin endale tegevust härra Grimthorpe'i teadaandeks ette- valmistuste korraldamisega.

Täna hommikul astusin üliolulise ürituse eel tööle reipal ja rõõmsal, ent samas pisut närvilisel sammul. Olin ühteagegu elevil ja närvis. Kui ma kesklinnas ümber viimase nurga keerasin, ava- nes mu pilgule hotell.

Regency Grand mõjus linnas silma riivavate vulgaarsete neonreklaamide ja rohmakate moodsate kontormajade kõr- val ülevalt ajatuna. Hotelli majesteetliku sammashallini viivat lühikest treppi ehtis veripunane vaip. Säravate pöörduste ees

raamisid sissepääsu läikima löödud messingist käsipuud. Fuajee kihas enda järel kohvreid veeretavatest lobisevatest külastajatest, samuti ajakirjanikest ja *podcaster*'itest, kes tarisid hommikupoolseks kõmurohkeks ürituseks valmistudes pöördustest sisse vajalikku varustust.

Poolal trepil, sammashalli ette jääval mademel, seisis Regency Grandi pikaajalise teenistusega uksehoidja härra Preston, kes kandis hotelli vapiga ehitud uhket kaabut ja pikka mantlit. „Tere hommikust, Molly!” tervitas härra Preston, kui ma temaga uksehoidja poodiumi kõrval kohtusin. „Täna on tähtis päev.”

„On tõesti,” kinnitasin. „Aga me oleme selleks valmis. Kas te teesaali olete juba näinud? Kas see pole suurejooneline?”

„On,” vastas härra Preston. „Kuule, Molly. Mõtlesin siin, et kuigi Juan Manuel on ära, ei pea see sugugi tähendama, nagu meie sinuga ei pruugiks meie traditsiooniliseks pühapäevaseks õhtusöögiks kohtuda. Pole ju mingit mõtet, et me mõlemad einestame üksinda. Pealegi on üks asi, millest ma olen ikka sinuga rääkida tahtnud.”

„Pühapäevane õhtusöök kõlab hästi,” vastasin mina. „Aga vaatame, kuidas nädal edeneb. Kuna Juan Manuel pole kodus, töötab tulla palju toimetamist, ja ma ei julge lubada, et tulen ilma temata õhtusöögi valmistamisega toime.”

Härra Preston noogutas ja naeratas. „Saan aru,” vastas ta. „Ma ju tean, kui pühendunult sa tööd teed, ega taha sulle liigset tüli tekitada.”

Pühapäevane õhtusöök koos härra Prestoniga on olnud traditsiooniks juba mitu aastat ja me õhtustame korra nädalas meie korteris õdusa köögilaua ääres. Tähistame kolmekesi seda hetke alati toostiga, et järjekordne töönädal on edukalt möödas. Eined on lihtsad, ent süües kostitame üksteist lugudega nädala jooksul juhtunud veidratest seikadest, ja olgu öeldud, et Regency Grandis

on veidrad seigad sagedased. Alles eelmisel pühapäeval lahutasin Juani ja härra Prestoni meelt värvika kirjeldusega toast 404, mida olin koos Lilyga sama päeva hommikupoole koristanud.

„Tuba oli nii paksult täis prahti, kaste ja kaustu,” pajatasin neile, „et nägi välja nagu rotipesa. See, kes selles toas elab, kogub varuks Regency Grandi šampooni. Toas oli sadade viisi pudelikesi.”

„Kes siis duši all käimiseks nii palju šampooni vajab?” küsis Juan Manuel.

„Ja pudelid polnud isegi mitte dušikabiinis,” nentisin mina. „Vaid minibaari peal ja sealsamas kõrval pakid näksidega ja suur kaaneta purk maapähklivõid, millest vahtis välja roostevabast terasest lusikas.”

Härra Preston ja Juan puhkesid naerma ja tegid, nagu võtaksid Regency Grandi väikeste šampoonipudelitega šampanjatoosti.

Jätan nüüd meenutamise ja vaatan otsa härra Prestonile, kes seisab punase vaibaga kaetud trepil. Tema juustes on rohkem halli, ta näol rohkem vagusid, aga tal õnnestub oma tööd endiselt väga hästi teha. Olen temasse alati suure poolehoiuga suhtunud. Ta on olnud aastate jooksul minu vastu erakordselt lahke ja ta tundis mu vanaema. Väga ammusel ajal, ammu enne seda, kui mina siia ilma tulin, oli härra Preston minu vanaema austaja – mis tähendab, et nad olid armunud, romantiline paar – aga vanaema vanemad ei lubanud neil abielluda. Lõpuks abiellus härra Preston ühe teise naisega ja sai temaga lapse. Ent vanaema ja härra Preston jäid sõpradeks. Vanaema pidas teda kalliks kuni surmani. Vanaema sai hästi läbi ka härra Prestoni naise Maryga. Aga nüüd, kus Mary on surnud ja Charlotte – härra Prestoni väga tark ja osav tütar, kes mind pärast härra Blacki surma väga palju abistas – on kaugel ära, mõtlen, kas härra Preston on üksildane. Võib-olla just seetõttu ongi talle meie pühapäevased õhtusöögid nõnda suure

tähtsusega. Viimasel ajal on ta olnud mu vastu tavalisest veel hoolivam ja ma ei tea, miks.

„Kui täna peaks mingeid probleeme tekkima, siis tea, et ma olen siin,” ütles härra Preston hommikul punase vaibaga kaetud trepil seistes. „Ma olen valmis sinu heaks peaaegu kõike tegema. Pea seda meeles.”

„Suur tänu,” vastasin talle. „Te, härra Preston, olete väga hea kolleeg.”

Ütlesin talle head aega ja astusin pöördustest Regency Grandi hiilgavasse fuajeesse. Isegi pärast aastaid hotellis töötamist võtab see fuajee mind endiselt hingetuks: põrandad, mis on kaetud Itaalia marmoriga ja millest õhkub kirbe sidrunilõhnalise poleerimisvahendi hõngu, uhke trepi kuldseid käsipuud, mis toetuvad madudena väänlevatele balustritele, luksuslikud sametdiivanid, mis on aastate jooksul talletanud endasse lugematul hulgal armastajate kohtamisi ja saladusi.

Fuajees valitses suur sagimine ja must-valges riietuses vastuvõtutöötajad, kes meenutasid väikseid korrektseid pingviine, suunasid portjeesid ja külastajaid siia- ja sinna poole. Keset fuajeed oli üüratult suur silt külluslikult kaunistatud kuldses raamis, mille olin alles eelmisel päeval laimamatult läikima poleerinud, nõnda et see helkis, sätendas ja säras.

Täna

Tunnustatud kriminaalromaanide autor

J. D. Grimthorpe

Pressikonverents kell 10.00

Regency Grandi suures teesaalis

Polnud hetkegi kaotada – nii palju oli ette valmistada. Läksin suure kiiruga trepist alla keldrikorrusele töötajate ruumidesse. Madalate lagedega labürinti meenutavad kitsad koridorid, kus

andsid valgust päevavalguslambid, viisid ruumidesse, mille seas olid pesumaja, laoruumid, hotelli auru täis köök ja loomulikult minu lemmikud, majapidamisosakonna ruumid.

Läksin otsemat teed oma riidekapi juurde. Selle ukse küljes rippus õhukese kilega kaetuna ülima ilu kehastus – minu vormiriietus. Oh, kuidas ma armastan oma toateenija vormiriietust: korralikult tärgeldatud valget triiksärki ja musta kitsast seelikut, mis on õmmeldud venivast materjalist, et võimaldada kummardamist ja vaba liikumist, mis kuuluvad usina toateenija igapäevatöö juurde.

Mul polnud hetkegi raisata, mille tõttu vahetasin kähku riided ja kinnitasin uhkelt südame kohale vanemtoateenija rinnamärgi. Kontrollisin oma väljanägemist suures peeglis, silusin muidu korraliku lõikusega tumedates lühikestes juustes paari sõnakuulmatut salku ja näpistasin põski, et kahvatule näole jumet tuua. Jäänud tulemusega rahule, märkasin peeglis veel kedagi. Minu selja taga peegeldus mu teisik: laitmatu lihviga toateenija musternäidis Lily. Ta oli kabedas vormiriietuses, väljaõppel toateenija rinnamärk samamoodi nagu minu oma osavalt ja otse täpselt südame kohale kinnitatud.

Pöördusin näoga Lily poole. „Sa oled varakult kohal.”

Lily noogutas.

„Tulid varem, et mind aidata?”

„Jah,” vastas ta vaikselt.

„Mu armas tüdruk,” vastasin mina. „Sa oled tõeline aare. Asume tööle.”

Astusime koos ukse poole, ent läbipääsu blokeeris pirnikujuline kogu. See oli Cheryl, meie varasem vanemtoateenija; Cheryl, kes pühkis vähimategi süümepiinadeta küllastajate kraanikausse sama lapiga, millega oli eelnevalt pühkinud tualettpotte. Cheryl oli omal ajal olnud minu ülemus, ent mitte kunagi minust ülem.

Pärast härra Blacki faskot viis härra Snow ta madalamale ametikohale ja edutas Cheryl ametikohale minu.

„Cheryl! Miks sina nii varakult kohal oled?” küsisin temalt.

Sellist asja polnud kunagi varem juhtunud. Cheryl jäi alati hiljaks ja tõi ettekäändeks erinevaid vabandusi, mis kutsusid minus kohati esile niivõrd sügava raevu, et mul polnud tahtmine talle mitte üksi sulg sappa, vaid lausa tuli saba alla panna, mis, pean tunnistama, polnud just kõige heatahtlikum mõte.

„Täna tuleb tihe päev,” ütles Cheryl käeseljaga nina hõõrudes. Mu selg tõmbus vastikusest kangeks.

„Minu arvates kulub nii sinule kui ka sinu õpipoisihakatisele ära toateenija, kellel on aastatepikkused kogemused.”

Lily seisis täiesti liikumatult paigal ega lausunud ühtki sõna. Ta rääkis teiste töötajate juuresolekul haruharva. Ta vahtis hoopis oma läikima löödud kingade ninasid.

„Kui tähelepanuväärselt suuremeelne sinust,” ütlesin Cherylile. Olgu öeldud, et ma ei mõelnud neid sõnu tõsiselt. Nagu ma olen teada saanud, ei tähenda naeratus alati, et teine inimene on rõõmus. Vahel on kompliment silmakirjalik. Ja kuigi ma kiitsin Cheryl suuremeelsust, kasutasin ma tegelikult irooniat, sest maailmas on vähe inimesi, kes oleks nii omakasupüüdlikud nagu Cheryl.

„Mul on mõte,” pakkus Cheryl. „Lily peaks täna koristama numbritubasid ja mina aitan sul Grimthorpe'i ürituse ajal teed serveerida. Tegin ta elu kergemaks ja koristasin juba Chenide sviidi ära.”

Cheryl võis küll olla nende sviidi koristanud, aga ma teadsin, et ta oli teinud seda ainuüksi selleks, et varastada meie kõige heldekäelisemate külastajate jäetud jootraha, mis polnud mõeldud mitte temale, vaid Lilyle.

„Suur tänu pakkumast, aga pole vaja,” vastasin uksest välja trügides ja Cherylit tee pealt eest lükates. „Ja Cheryl,” lisasin